Noi povestiri în Top 10 SF Romanesc

Secţiune 1.01 Fluturi

Începutul

„Încheiem programul nostru informativ cu o ştire de ultimă oră. Am fost informaţi de către Institutul Internaţional de Cercetare şi Exploatare a Spaţiului Cosmic că astăzi, în jurul orei 3 am. profesorul Aaron McMurtry, comparând mai multe imagini preluate la intervale regulate de timp, de observatorul astronomic Hulk din Arizona, a descoperit în constelaţia Andromeda oformaţiune după toate aparenţele gazoasă, care se deplasează pe o traiectorie neregulată cu o viteză ieşită din comun. Norul respectiv are o formă prelungă şi sinuoasă. Analizându-se spectrul luminos amis de această ciudată apariţie se bănuieşte că ar fi compusă din praf cosmic şi particule de gheată carbonică. Nu este exclusă nici existenţa unei mici cantităţi de apă sub formă de cristale de gheată. Profesorul McMurtry a exclus însă vehement ideea unei comete, argumentându-şi teoria prin faptul că obiectul neidentificat are o traiectorie neregu-lata. Nu se cunoaşte cauza deplasării acesteii formaţiuni noroase cum nu se poate explica nici viteză fantastică cu care se realizează aceasta deplasare. O altă ipoteză emisă de profesorul McMurtry susţine că norul şi-ar avea originea în coada unei comete ce a explodat cu multe milenii în urmă, din motive necunoscute, ipoteza susţinută da alcătuirea prezumtivă a norului. «Deplasarea aleatorie se datorează foarte probabil câmpurilor gravitaţionale ale diferitelor stele, pe care formaţiunea le străbate, dar viteza ameţitoare, pe care nu mi-o pot explica în niciun fel, generează o forţă de inerţie suficient de mare încât să împiedice fixarea pe o orbită gravitaţională…» a declarat profesorul McMurtry. După efectuarea unor calcule preliminare pe baza datelor pe care le deţine deocamdată profesorul a mai declarat că distanţa aproximativă care ne desparte de această formaţiune este de 10.000 de ani lumină, deci, după toate probabilităţile, la ora când această bizară apariţie interstelară a fost descoperită, s-ar putea să nici nu mai existe.

Această ştire încheie grupajul nostru informativ. Urmăriţi ştirile de la ora 23 pentru noi amănunte. Vă mulţumim pentru atenţie, nu înainte de a vă ura o seară plăcută. Rămâneţi cu URM pentru a urmări un nou film în premieră TV, după pauză publicitară.

(Extras din grupajul informativ din data de 17 martie 2003, ora

19, URM Tv.)

Dacă această ştire ar fi fost măcar pe jumătate adevărată, probabil că întâmplările ar fi decurs altfel. Însă lucrurile nu erau aşa de roze cum păreau… Nici măcar de un roz mai pal. Datorită unor erori de utilizare a observatorului Hulk şi din cauza unei interpretări greşite a datelor oferite de acesta, profesorul greşise amarnic în privinţa ciudatei apariţii intergalactice, greşeală datorată cumva excesului de zel sau încrederii exagerate în sine. Greşise localizarea norului, greşise alcătuirea lui… greşise în mai toate privinţele, mai puţin cea a existenţei norului, dar şi acesta era un adevăr relativ.

Mai întâi de toate, norul cosmic se afla mult mai aproape decât „aproximase" McMurtry. Cu mult, mult mai aproape. Drept pt care „marjă de eroare" a profesorului se majorase la 9 997 de ani lumină. O eroare de calcul atât de mare pt a calcula nişte distanţe atât de mici este imposibilă. Mai ales când ai pe mână un observator astronomic că Hulk. Şi totuşi se întâmplase. Cu alte cuvinte, ciudată apariţie se afla de fapt doar la vreo doi ani lumină de sistemul nostru solar.

Asta nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile, dar profesorul, vrând să îşi repare imaginea şifonată şi continuandusi cercetările, a constatat că de fapt se înşelase şi într-o altă privinţă. Cea a unicităţii fenomenului. Un şir de alte câteva zeci de formaţiuni noroase similare pornea din Andromeda şi se sfârşe după un parcurs sinuos, cu primul nor care acum se apropia vertiginos de sistemul nostru planetar, schimbându-şi traiectoria într-una dreapta, cu destinaţie precisă. Într-adevăr originea părea să fie Andromeda. Aici nu se înşelase. Oricum nu se mai putea face nimic…

Nimeni nu şi-ar fi închipuit că lumea ar putea să sfârşească într-un asemenea mod. Cu ani în urmă, unii îşi închipuiseră apocalipsa ca un adevărat infern: războaie, cataclisme nucleare, explozii neutronice şi alte orori atomice, cu cadavre sfârtecate, viscere şi sânge peste tot. Alţii, fiind mai puţin sadici sau, într-o mică măsură, mai optimişti, prevestiră omenirii un sfârşit mai puţin sângeros dar la fel de plin de glorie: devastată de cutremure uriaşe, invadată de apele oceanelor, arsă de secetă, năpădită de alge sau de insecte sau invadată de marea glaciaţiune. Alţii duseseră sfârşitul lumii pe culmile gloriei şi îşi închipuiseră pământul distrus de explozia soarelui sau lovit de asteroizi gigantici. Şi, în sfârşit, cei aflaţi la cealaltă extremă, profeţea stirpei umane un sfârşit total lipsit de măreţie şi anume un sfârşit în

care oamenii dispăreau devoraţi viruşi şi boli fără leac sau decimaţi de foamete.

Fuseseră emise fel de fel de ipoteze, unele grandioase, altele banale, unele geniale, altele stupide… Dar nimeni nu-şi imaginase că omenirea ar putea avea un astfel de sfârşit. Un sfârşit inexorabil şi inevitabil.

— Fluturi???

— Fluturi interstelari!…

Când ştirea a fost făcută publică au existat o mulţime de polemici. Scientologii se certau, îşi aruncau ofense şi injurii şi îşi râdeau în nas unul altuia. „Cine a mai auzit de aşa ceva? Fluturii, aceste vietăţi frumoase şi aţa de fragile să fie capabile să străbată parseci prin vidul intergalactic…”

Ipoteza a fost la început atât de absurdă încât nimeni nu aluat-o în seamă sau dacă totuşi i-a dat cineva atenţie a făcut-o doar cu scopul de a râde copios de ea sau de cei care au lansat-o. Şi totuşi s-a dovedit a fi mai mult decât o simplă ipoteză…

Luptă

„Ni s-a comunicat că primul obiect încă neidentificat din şirul de 23 de formaţiuni ce porneşte din constelaţia Andromeda a trecut de centură de asteroizi dintre Marte şi Jupiter şi se îndreaptă spre Terra. În momentul de faţă contactul vizual cu fenomenul necunoscut a fost întrerupt datorită interpunerii lunii între acesta şi Pământ. Oamenii de sfânta din Statele Unite, Rusia, China şi Fderaţia Europeană, reuniţi la conferinţa de la Detroit au căzut de acord că nu este vorba de un fenomen natural. Este o formaţiune autonomă, ce se mişca independent de lagile fizicii, mecanismul acestei mişcări rămânând însă necunoscut.

Contele Veroński, cel care i-a întinat renumele profesorului McMurtry în conferinţă ştiinţifică din data de 2 iunie anul curent, îşi susţine ipoteza că formaţiunea necunoscută este alcătuită din numeroase vietăţi asemănătoare unor fluturi cu anvergura aripilor de aproximativ 20 de centimetri. Contele, posesor al unui satelit de observare, îşi bazează teoria pe o serie de fotografii ale fenomenului respectiv, fotografii pe care ceilalţi oameni de ştiita le consideră neclare şi irelevante. Veroński risca să îşi păteze astfel reputaţia şi diploma de Doctor în astronomie totodată, mai ales că analizele spectrografice efectuate de numeroşi cercetători spen cu totul altceva.

Compoziţia chimică a norului este predominata de fosfor, titan şi clor, elemente rar întâlnite la un loc. Nu s-a exclus ipoteza că acest nor ciudat ar fi o formă de viaţă extraterestră. În prezent, satelitul natural al pământului este ţinut sub supraveghere. Aşteptăm ca observatoarele astronomice să restabilească contactul vizual pentru a vă putea furniza mai multe informaţii.

(Extras din grupajul informativ din data de 8 iunie 206, ora 23, URM Tv.)

Contrar aşteptărilor aomenilor de ştiinţă, şi nu numai, norul mişcător se încăpăţâna să iasă din ascunzătoarea din spatele lunii. Bineînţeles, satelitul a continuat să fie supravegheat neîncetat de nenumăratele observatoare din toată lumea, dar enigma mişcătoare nu a mai apărut. Parcă se mistuise undeva în negura spaţiului ascunsă de ochii subiectivi ai oamenilor şi de cei electronici şi vigilenţi ai observatoarelor.

Pna când, într-o zi, au început să apară. Au apărut mai întâi izolaţi, aparent lipsiţi de importantă şi inofensivi. Zburau ca nişte solitare pete colorate, lăsându-se admiraţi de copii şi de adulţi deopotrivă, impresionaţi de mărimea lor. Apoi au început să-şi facă apariţia în roiuri, puţine la număr ce-i drept dar atât de mari încât întunecau lumina soarelui pe unde treceau. Erau de toate culorile: albaştri, roşii, verzi, galbeni şi – ceea ce-i făcea pe oameni să fie reticenţi şi circumspecţi, chiar temători şi uneori superstiţioşi, dezgropându-le parcă cele mai adânci temeri – fluturi negri.

Erau absolut inofensivi. Nu făceau altceva decât să existe şi să uimească lumea cu frumuseţea, numărul şi mărimile lor cutremurătoare. Iar mass media vuia de ştiri cu privire la aceştia şi la roiurile care erau pe drum. Pentru că, din păcate, contele Veroński avusese dreptate. Misterul enigmaticilor nori spaţiali fusese spulberat: nu erau altceva decât roiuri de fluturi interstelari. Acest adevăr zgudui lumea ştiinţifică din temelii. Cum era posibil aşa ceva?… Această problemă avea să rămână însă nerezolvată. Era ceva ciudat în comportamentul lor. Erau capturaţi foarte greu, dovedindu-se uimitor de agili.

Existau zvonuri că nu s-ar feri însă de copii. Numeroşi părinţi au relatat că în momentul în care fiii lor s-au apropiat saatinga, nu au fugit. Dimpotrivă cei care s-au îndepărtat speriaţi au fost tot copii. Mamele ziceau că în atunci când ţâncii lor au atins muchiile aripilor,

parcă ar fi atins tăişul unui brici. Progeniturile lor s-au ales cu nişte răni nu prea grave dar destul de adânci şi care se cicatrizau foarte greu. Medicii care au îngrijit copii în cauză ziceau că rănile aveau un aspect foarte precis şi foarte curat dar analizele chimice au relevat o substanţă necunoscută care părea să împiedice coagularea sângelui.

Cu toate că nu se fereau de copii dar niciun adult nu reuşea să se apropie prea mult de ei fără efort, nu păreau să fie posedaţi de vreo formă superioară de inteligenţă. Aveau mai degrabă un soi de inteligenta primară, asemănătoare câinilor sau delfinilor. Odată prinşi mureau şi se dezintegrau instantaneu lăsând în urma doar o pulbera fosforescenta extrem de fină şi făcând astfel imposibilă studierea anatomiei şi fiziologiei lor. Ciudat era că, prinşi în spaţii mari, unde se puteau mişca în voie, dar goale, continuau să trăiască. Mai mult decât s-ar fi aşteptat cineva. Şi asta fără să se hrănească. Biologii europeni au prezentat la o conferinţă cazul unui fluture capturat într-o cuvă de sticlă de 2000 de litri care a continuat să trăiască de unul singur timp de 4 luni fără a da vreun semn că schimbările de presiune, de temperatură sau de mediu la care era supus, l-ar stingheri în vreun fel. Şi probabil că ar fi continuat să trăiască în astfel de condiţii mult şi bine dacă, la presiunea de 12 atmosfere şi la temperatura de 800° C, supapele cuvei nu ar fi cedat dându-i fluturelui posibilitatea să evadeze. Această descoperire a dus lumea ştiinţifică la exasperare.

„Aşa ceva e imposibil…" spuneau ei. „Au fost lipsiţi de orice materie din jurul lor, de aer, de lumină, dar ei au continuat să trăiască până când au fost lipsiţi de spaţiu. De parcă spaţiul ar fi elementul lor vital. Cum poate fi posibil aşa ceva? Dacă nu pot fi înfometaţi, asfixiaţi, înecaţi, prăjiţi sau otrăviţi – şi credeţi-mă că le-am încercat pe toate – atunci creaturile astea sunt aproape invincibile. Din fericire nu sunt periculoase atâta timp cât par să nu se hrănească cu nimic, fie acest nimic organic sau anorganic".

Din păcate, ştiinţă avea să se înşele grav pentru a doua oară. Al doilea roi ajunsese şi el în sistemul nostru solar. Erau deja prea mulţi. Oamenii şi-au dat seama de asta şi au încercat să ia măsuri dar era deja prea târziu. Al doilea roi, după ce urma întocmai traiectoria înaintaşului său, îşi făcu şi el apariţia din spatele lunii, nu integral ci încetul cu încetul, ca şi celălalt. Deosebirea era că noii veniţi nu mai erau chiar atât de inofensivi. Şi asta din cauză că începuseră să mănânce. Acest lucru i-a derutat pe cercetători. Nu mai ştiau ce să mai

creadă. Dacă noii veniţi nu ar fi fost puţin mai mici şi toţi de aceeaşi culoare – verde – nu i-ar fi putut deosebi. Ţinuţi în captivitate, în aceleaşi condiţii ca şi primii, şi aceştia continuau să trăiască în ciuda faptului că aveau o preferinţă pentru vegetale. Şi, lucru ciudat, nicio pasăre nu părea să se atingă de cai sau să-i stingherească în vreun fel.

Faptul că aveau o dietă vegetariană nu ar fi fost o problemă prea mare dacă nu ar fi fost aţa de mulţi. Jurnalele TV, posturile de radio şi ziarele din toată lumea vuiau neîncetat despre roiuri mai devastatoare decât lăcustele care-şi făceau apariţia pe tot cuprinsul lumii. Toate strădaniile oamenilor de-ai decima nu dăduseră niciun rezultat. Încercaseră orice: de la insecticide la radiaţii, de la ultrasunete la supraîncălzire… Fără niciun folos. Părea că nimic nu-i poate opri decât capturarea în spaţii mici. Toate celelalte încercări nu făcea decât să distrugă vegetaţia înainte de a fi devorată.

Sfârşitul

Oamenii, deznădăjduiţi, se împăcaseră cu ideea că acesta era sfârşitul. Omenirea era condamnată la o moarte lentă, prin asfixiere, dacă nu se luau urgent nişte măsuri eficiente. Toate celelalte roiuri care erau pe drum vor sfârşi prin a distruge toată vegetaţia de pe Terra şi astfel întreaga specie umană era condamnată.

Şi cum un necaz nu vine niciodată singur, au început să apară mâncătorii de carne, mari şi galbeni, ca nişte umbre palide ale morţii. Devorau tot, cu o viteză uluitoare, ca nişte înfricoşători piranha zburători. Devorau turme întregi de vite în mai puţin de un minut. Iar oamenii nu mai puteau face nimic altceva decât să-şi prelungească delirul. Unii se refugiaseră sub apă, încercând să cultive alge pentru hrană şi oxigen. Se ştia deja că apa nu-i putea opri dar era ca un fel de protecţie psihologică. Fluturii zburau în apă de parcă această nici nu există. Oamenii rămaşi la suprafaţă nu mai puteau circula decât în vehicule speciale, cu costume speciale, într-o protecţie totală faţă de acei mic dar sângeroşi prădători. O clipă de neglijenţa îi costă pe cei mai mulţi viaţa. O uşă, o trapă sau o cataramă uitată deschisă şi ei acţionau, lăsând în urma lor doar o grămadă de oase goale şi strălucitor de albe… Şi în tot acest timp ei continuau să vină, roi după roi. Renunţaseră deja la ascunzătoarea din spatele lunii venind insolenţi direct spre pământ şi devorând orice vietate care le ieşea în cale.

Oamenii, neputincioşi în faţa invaziei lor, trecuseră la o apărare

pasivă. Îşi izolaseră locuinţele şi îşi construiseră galerii de acces sau de comunicare subterane, izolate cu tone de pământ, de beton şi de me-tal, de atmosferă. Ajunseseră chiar să mai spere într-o şansă de supravieţuire atunci când cercetătorii reuşiseră să obţină câteva clone de plante şi să le înmulţească. Puteau deci renunţă la gurile de ventilaţie care făceau legătura între fortăreţele lor de fier şi atmosfera mişunând de vietăţi rapace. S-ar fi zis că, în sfârşit, situaţia jocului se reechilibrase. Până când, într-o zi ne-fasta, sosiră devoratorii de fier.

Au topit pur şi simplu zidurile metalice, permiţând mâncătorilor de carne să pătrundă în fortăreţele oamenilor. Întreaga specie umană fusese decimata în mai puţin de o oră, după mii de ani de civilizaţie. Nu fusese o moarte lentă ci una fulgerătoare, brutală dar lipsită de glorie. Nu fusese un sfârşit demn de umanitate. Nu fusese un sfârşit demn de nicio specie din univers. Dar fusese sfârşitul!…

Un alt început

N'Kaar lua raportul şi îşi aruncă privirile peste el. Că responsabil cu securitatea planetei trebuia să le citească pe toate. Îi atrase atenţia următoarea anexă:

„… Va mai informăm că în cursul acestei nopţi am depistat în constelaţia Calea Lactee o apariţie neobişnuită: un şir de formaţiuni gazoase de diferite culori ce se deplasează cu o viteză mare pe o traiectorie dezordonată, părând să aibă punctul de plecare în sistemul stelar al unei medii albe, sistem al cărei a treia planetă este locuită de o specie aflată într-un stadiu mediu de dezvoltare tehnico-sociala. S-a considerat ca etalon specia naniţilor. Locuitorii acestei planete, numiţi de ei înşişi oameni, au fost şi sunt şi în prezent studiaţi de echipajele navel noastre de cercetări din prima generaţie a Evului Spaţial. Specia respectivă a prezentat o importanţă deosebită pentru cercetătorii noştri deoarece au un curs evolutiv particular. La nivel fiziologic sunt asemănători cu noi, metabolismul lor bazându-se pe aceleaşi principii. Au aproximativ aceleaşi metode de comunicare intrarasiala, mai puţin cea telepatică, care este rar întâlnită printre ei şi pe care ei o consideră extrasenzorială. La nivel tehnologic însă, deşi au îndeajuns de multe cunoştinţe de nanotehnologie pentru a se putea considera că se afla într-un soi de Ev Nanotehnologic timpuriu, nu au ajuns încă la secretele tehnologiei care să le permită călătoriile interstelare, ca să nu mai vorbim de salturile hiperspaţiale. Deci formaţiunile gazoase nu sunt de origine umană. Totuşi vom încerca să luăm legătura cu

echipajele navelor de cercetare aflate în apropierea sistemului stelei medii albe. Până la ora la care prezentul raport a fost încheiat, legătură încă nu reuşise. Probabil că navele efectuează manevre în hiperspaţiu sau se afla în conul de tăcere al unei planete. Reamintim că navele fac parte din prima generaţie a Evului Spaţial şi nu sunt dotate cu sisteme de comunicare superluminic deci conurile de tăcere reprezintă o problemă şi legătura va fi stabilită greu.

După cercetările spectrografice formaţiunile gazoase nu par să reprezinte un pericol.

Autentificare de raport seria C.D. 354 08 5E59".

După seria raportului urma semnătura precedată de şirul interminabil de titluri nobiliare ale celui care l-a încheiat, precum şi o mulţime de date tehnice care nu-l mai interesau pe N'Kaar. Aruncă raportul pe un pupitru, se ridică şi îşi masă capul cu unul dintre cele 5 tentacule spinale.

„O ştire fără importanţă, pentru care am mai pierdut câteva cicluri bune de somn! „se gândi el. Cauta o linie telepatică liberă cu oficiul Odihnă şi îşi rezerva o stază. Se ridică şi porni agale, legănându-şi abdomenul imens într-un echilibru precar. Se gândi în treacăt că avea un abdomen mai mare decât al reginei dar nu mai avea mult şi ieşea la pensie şi avea să îşi odihnească mădularele bătrâne pe una din planetele staţiuni ale regatului. Pentru că era sătul până peste cap de căldură de pe Planeta Incubator. Dar până atunci avea o datorie de îndeplinit. Şi anume pararea monarhiei. Avea să revadă raportul primit cu câteva cicluri în urmă. Dar asta mai târziu. Acum era prea obosit să se gândească. Era sfârşit de oboseală.

© Victor M. Bucur

(26 februarie 1999, Macin – România)

Top of Form

claudiu@ee2us.c | ivy13@hotmail.cc | Top 10 SF Rom - | sf_rom_sf.php

Acordaţi o notă povestirii:
4 = slabă; 10 = excelentă

Adresa e-mail (necesară)	Notă:

	Fluturi
doriţi să fiţi notificat când apar noi povestiri?	
OK	

Bottom of Form

Copyrightul e acestor povestiri aparţine autorilor.
Website design şi conţinut e Ivy & Co.
(online)